

DÜŠEVNI LIST

Mêsečne verske novine.

Vu iméni prêkmurske evang. šinjorije reditel
i vödâvnik : FLISÄR JÄNOŠ, Murska Sobota.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvönstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Rokopisi se morejo v Puconce pošilati.

Naprejplačilo

Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ Puconci.

gorivzeme vsäki evang. dühovnik i vučitel.

Skuze našega Gospon Kristuša.

Pisao: Hári Lipót ev. dühovnik.

Cvetna nedela je svétek obládnosti. Dnes moremo svetiti obládnost našega gospon Jezuš Kristuša, obládnost krstšanskoga vavlüvânja i krstšanske jákosti. Ali tó svétek držânje naj nebode lažljivo, nego naj bode v dühi ino istini. Či odkritosrčni šcémo biti, té odgovor moremo dati na tó pitanje: ka je razlike med vezdášnjov i med prvov cvetnov nedélov? Ali jeste napréidênje v krstšanskoj jákosti i ljubéznosti?

Lêpa, krasna je bila tá prva cvetna nedéla, puna z zelenimi pálmami, z róžami, z hožannov, z veselimi ljudmi, i v sredini vsega toga lêpoga pa z v Jeruzálem idôčim kráalom Mira. Njegovi vučenicke so veselí i blájženi. Trí lêta so vandrali, strádali, trí lêta so prenášali trplenje, pregânanje, i zdâ se pa oglási Odküpitel, njihov Gospôd: Gori mo šli v Jeruzálem. Vučenicke se radüjejo, prišla je vöra, njihov nájsvetêši sên se spuni, v lêpi Jeruzálem bodo šli, gde Dávidov sin prevzeme od svoji očákov erbani králevski stolec i nastávi blájženo Meššiasovo králevstvo. Obráz se njim svéti od velike radosti, ár zdâ tüdi njim lepši dnévi zasija jo. Več stô lét staro ponizno čakanje, svéto vüpanje išče pôt z njihovi vüst v eti rečáj: Hožanna Sini Dávidovomi, blagoslovljeni, ki je prišao vu iméni Gospodnovom! Rôže, cvetje, pálme káplejo pred

Messiáša nogé, glási se ljudstva topeo pozdráv, naglási se na Oliveckoj gori i na Golgotovom brêgi: Hožanna, hožanna!

Cêla tá slika je puna sunčne toplôče, puna nedužnoga cvetja i istinske ljubéznosti. Ali dônok je në tak. Ár sam Meššias ômurno sedi med vesélov vnožinov i jôče. Pred sehom vidi té veliki váraš, njegove bêle crkvi, palače i tiho jôče. Zakâ jôče? On, ki je niti na križnom drévi në jôko, nego je ešče trôštao të jôkajôče jeruzalemske ženske, zakâ jôče zdâ, gda se vsaki smeje, gda je vsaki brez mere blájženi. Záto ár je vido tisti váraš, šteri se Jeruzálem imenuje. Jörsalajim: mira váraš. Po tom iméni Kristuši vse na pamet pride. Pred sehom vidi rdéčo krv prorokov, grehe farizeušov, bêloga váraša vso hüdbö, križ na Golgoti, šteroga tesárje tešejo. Jôče za mir, jôče za svoje ljudstvo, štero je në štelö z čistim srcom njegovo postánoti, Njega nasledüvati i poslušati. Jôče, ár on že naprê vidi, kakši hüdi dnévi pridejo na té Jeruzálem. Vidi že naprê, kak postáne z velike cêrkvi eden rüš. Tákša je bila prva cvetna nedéla. Kakša pa je vezdášnja?

Dnes në samo eden máli veselí šereg nego 600 milijonov düš računajôče krstšanstvo spêva Hožanno Mira kralê, svojimi Zveličiteli. V máli vesnicaj, i v veliki varašáj, v máli molitvárnica j, v prôstni cêrkvá i v veliki katedrála j po cêlom svéti skoron v 500 različni jezika j spêvajo cvetne nedéle krasno pesem. Tüdi zdâ káple-

jo rôžice, pálme i cvetje pred nogé Jezusa, ki je túdi dnes Mira král. Ali on, koga dnes na cvetno nedélo svetimo, túdi dnes z glórijov okinčani stoji obri „mira sveta,“ túdi dnes se ne smeje, nego jôče. Jôče, kak té na prvo cvetno nedelo. Jôče za lúdstvo, jôče za nesrečen človečanski národ, šteri se samo z vústami približava k Bôgi i izgovarja svoj: Bôg moj, Bôg moj, ali v njegovom žitki pa nega vere, nega lúbézni, nega pravičnosti. V dosti mêtaj štúki, púkše popêvajo svojo žalostno pesem, vmèrajoči bratje preklinjajo svoje brate. V drúgi mêtaj déla bodôči siromácke, nevolni lúdjé milo prosijo skôrico črnoga krúha. Tá edna držáva drúgo državo mantrà z gospodárskov bojnov i z tem v siromaštvo i nezadovolnost žené vnožino lúdstva. Svét je pun grêha, pun je farizeuške láži, pun mantrništva, trplênja, strádanja, i med tem se pa čuje pesem, obládnost himnus: Hožanna mirà kralê. Mira král pa nemore drúgo činiti, kak da toči svoje britke skuze. Jôče za mir, jôče za lúbèzen, štero dnes brez dúšnevêsti živôči lúdjé pregánjajo, ár mir in lúbèzen dnesden nemajo domovine. Bár da bi z Kristušovi skuz edna-edna túdi spádnola v tákša srcá, štera boj, neprijáteljstvo sejajo med različnoga jezika, ná-

rodnosti i vadlúvanja národe. Záto naj dnes na cvetno nedélo z močnim glásom povê 600 miljonov krstšanski dúš etomi poganskomi, lažlivomi svêti, našega Gospon Kristuša zapoved: Bojdi pravica, bojdi lúbèzen, bojdi mir! Bár da bi že ednôk vsáki krstšenik právi, istinski krstšenik postano, nê samo z rečami, nego túdi z svojim délom, naj bi tak ednôk prišla na ete siromaški, nesrečen i grêšni svét tá veséla cvetna nedéla, gda bi se spuni-la Kristušova jákost i obládnost nad vsákim človekom! Držimo mi svoje svétke v dúhi i istini, vsi lúdjé, siromaški i bogáti, delevci i veliki, zmožni voditelje národov i držáv, živmo po boži zapôvedaj, té se mira Meššias nebode več jôko.

Na cvetno nedélo naj bode naše svétek držánje edna skuznata molitev, našega pokoročinéčega srcá v nébo odhájjôče ponizno zdúhávaje: Oča náš! Pridi k nam králevstvo Tvoje!

Passion (trplênje).

Poslovenčo i predelao: SILVÁNUS.

Predrági Jezuš! ka si Ti pregrêšo?
Ka te je takši grozen sôd doségno;
Kakši je té dug? V kakše razbojništvo
Si Ti zapadno?

„Vsáki človek je sam svoje sreče kováč.“

(V evang. Ženskoga drúštva v-postnom zvečarki goriprečtêla gá Kukulova.)

Tak nam právi edna dobro znána národna prilíčna rêč, ka je praj vsáki svoje sreče, ali nesreče spravítel. I uprav vu tom krátkom govori velika pravica jeste, štero je z nikšim mo drúvanjem nemogôče podrêti. — Vu vsákoga človeka žitki se naprê dájo hípi, prilike, štere se ponújjajo i štere samo popádnoti trbê i ogvúšjajo nam našega živlênja sreče podlago, pôleg štere po spametnom živlênji, po čednom njé núcanti, zagvúšno zadobiti mámo svojo srečo. Samo tô je glavno, jeli nezakockamo sreče ponújjanja prilike? Jeli jo spoznamo gda i vu kakšem táli se nam ponújja? Jeli si pôleg njé vtálamo notri svoje živlênje, — odprávlamo svoje posle i znášamo ôpravice svoje?

Lúdjé z-rázločne stráni cenijo i ščéjo doségnoti dobro bodôčnost. Nikáki, nálmre ti vtraglivi, bi brezi trúdnoga dela, po čúdnój pôti šteli i mislili tô zadobiti. Ti oblosúhni, nemertúčlivi živlenci, bi vu lehkoškom dobrom jeli, pili, rúžnoj hotlívosti, vu mární svetski dobrot vžívanji i veséji radi plavalí. Pá drúgi z silnim djánjem, rôpanjem, hamišijov, z-jálnostjov, z-nadúhtov gizdostjov, zvišávanjem naménijo doségnoti svojo srečo. — Li samo eden máli táli lúdi išče vu pobožnom, jákostnom žitki, vu božem stráhi, po rédnój delavnosti i poštenom znášanji ono pôt, štera k-sreči pripela.

Na tô gledôč, kak se náide gori človeka sreča i blájženstvo, nasledúvajôča pripovêst sveklo navodilo postávi pred nás:

— Gde je bilô, gde nê, mogôče nê rávno daleč od nás, znábídti vu našoj máloj vési, ali dobro poznanoj krajini, štero smo i mí meli priliko viditi i preživeti, samo, ka smo jo nê

Bio si bičŭvan, z trnjom korunŭvan,
Zbiti vu lica, ino grozno splŭvan.
Ošpotan' i z čemèrom napojeni,
Na križ prebiti.

Kâ je dŏnok zrok etakše kaštige?
Oh, tŏ je moj grêh, šteri Te' bičŭje!
Moj Gospon Jezuš, tŏ sam jas zaslŭžo,
Kâ si Ti trpo!

Kak čŭdna je li tá grozna kaštiga,
Štera doségne mesto ovc pastéra.
Dŭg je pláčani. Gospŏd ga rešuje
Za svoje sluge.

Te dober merjé, ki pobožno živo,
I hŭdi živé, ki je smrt zaslŭžo.
Oh človek, pláčŏ velki grêhov tvoji
Jezuš tánosi!

Oh Ti prevelka lŭbézen brez mere!
Ki si sebé dao na tak strašne mantre.
Dokeč jas živém vu svetski radosti,
Ti máš trpeti.

Oh prevelki král vu vsakšem vrémeni!
Kâ bi zmogo jas dati za tŏ Tebi?
Človeče srcé nemre pregrŭntati
I prebroditi.

Z moje pámeti tŏ nigdár ne zgrŭntam;
Z kém Tvojo miloščo naj vkŭper zgliham.
Z kém bi ti mogo nazájzaslŭžiti,
Kâ darŭvati.

Dŏnok mam nikaj, tŏ de Ti prijetno;
Či bom z telovni želénj odpovedo,
Naj mi na nôvo srcá ne zmŏtijo
I v grêh vodijo.

Ali moja mŏč je za tŏ preslaba,
Da tá želénja bi na križ prebila.
Darŭj mi dŭhà, naj me poravnáva,
Na dobro správa.

Samo tak bom znao Tebé prerazmiti
I vu lŭbézni Tebé gorprijéti,
Tvojo volŏ vu vsem deli činiti,
Tebi slŭžiti.

Tak bom činio lé vse Tebi na díko,
Križ, špot, nevolŏ mirovno tánoso.
Ni pregánjanje, ni protivnost smrti
Me' ne zadržl.

I gda pri Tebi, tam pred Tvojim trŏnom
Z díke večnov korŏnov stao pred Tebom;
Té bom ti spévao čest, díko i hválo,
Večno Hožanno!

Vŭzemski glás.

Velkoga pétka túžno žalost, kak kmične
obláke sunca tráki, je obsijala vŭzemski radost.
Naš Zveličitel je odičeno gori stano z groba i
z tem je potro oblást vekivečne smrti. Njegov
odpréti grob vekivečnoga žitka zmágo glási. Té

prav opazili i žnjé nikše skŭšenosti i návučnosti
si nê zamerkali gori.

Živeli so vu níkom mesti trijé, lèpoga,
krepkoga zrása mladénci, kim je njih očákov
mesto premáll prestor bio. Veliki nágib se je
zbŭdo vu njih srdcáj. Kak dobri prijátelje so se
narátali i vkŭp si pogŭčali, ka tú povržejo svo-
je prebiválišče, štero je tak za hrbtom svéta i
šli do daleč po svéti srečo iskat, vŭpajŏci se,
ka ednŏk zevsémí dobrŏtami oklajeni se májo
nazáj domŏ povrnŏti, tak da do je vsi eti os-
tánjeni z-nevoščénostjov, čŭdŭvajŏč glédali. Z-
velikov vŭpaznostjov, od krepkoga nágiba, so
se tak na pŏt vzéli. Svét do probali i srečo iskali!

Po krátkom potŭvanji so do ednoga lèpo-
ga ložiča prišli, šteri se je kre velike cesté na
dvá kraja razprésto. Kak se nad ložiča lepotov
čŭdŭjejo, na ednom grmè zaglédnejo ednoga lè-
poga zláto pérje majŏčega ftička sedeti, kakše-

ga so, ešče nigdár nê vidili. Ftiček je krotek
bio, nê je odleto, kak so se k-njemi približá-
vali, zgrabili so ga. Kak ftička sercávajo i med
se bom si zgovárjajo, šteroga naj bode, eden ž-
nji pregovori: Té ftič nam srečo prinesé. Nesmo
ga vu stvári pŭngrad, tam ga za dráge pèneze
odámo. — Dobro de bogme, dobro, — právi-
ta tiva oviva, vém i sénske knige túdi právijo:
Ftiča zgrabiti je sreča!

Na veliko čŭdŭvanje je ftič zdâ pregŏvo-
ro: Pŭstíte me slobodno, vse vaše prve proš-
nje, kakoli te prosili, se spunijo. Te prvi mla-
dénc je pravo: „Daj mi tákšo ročko, z-štere
bom vsigdár pio, ali nigdár nespijém žnjé.“ —
Ftiček je pravo: „Dobiš!“ . . . Te drŭgi je
pravo: „Dáj mi tákšo mošnjo, z-štere bom vsig-
dár čteo pèneze i nigdár ji neprečtém!“ Ftiček
je odgŏvoro: „Želénje se ti spuni!“ — Te tréti
mladénc pa právi: „Dáj mi dobro srdcé, da

odpréti grob je tákši, kak pa ednoga čúdnoga púngrada dverí, štere so se odprle, naj té nevolen, grehšen človek príliko má notripoglédnosti v Gospodnovo velko módrost, zmožnost i diko.

Túdi ti gréhšni lúdje i ešče ti nevórvani stánejo na edno minôto na greha i nevórvanje pôti, gda čújejo zmágajôčega žitka vüzemski glás. I në eden med těmi na skvarjenjé bižéči se obrné i stôpi na bogábojznosti i na vórvanja pôti. Pa itak jestejo v dúhi slépi i glúhi, ki vórvjejo v ednoj ali v drúgij pravici krstšanske cérkvi, v goristanénji, v vókvivečnom živlénji pa neščejo vórvati. Pa ka valá vórvanje brezi vórvanje v vókvivečnom žitki? Nikaj në!

Či nega goristanénja, te so Jezušove predge od toga, ka se ednók vse nepravičnosti etoga svéta i zemelskoga živlénja vózednáčijo; ka Gospodin Bóg oblohna svoje vórne sinóve i hčeri, té nevórvane, nepobožne pa pokaštiga; ka kí se eti na zemli plakajo, trpijo, se ednók potróštajo i radúvali se bodo, në istinske. I eti na zemli se dosta dobri jôče i dosta húdi se pa radúje; vnogo bogábojéči nosi težki križ na ramaj svoji i vnogo nevórvani živé brezi žitka bremena. Kama bi prišli lúdjé trpéči, križ noséči, či bi në znali, ka obri vsakoga človeka bude ednók pravičen, nebeski Sodec sôdo? V cágllost bi spadnoli i zgúbili bi móč pobožno živeti. Jezuš je vèlo: „Živém jas i ví živeli budete.“ „Što v meni verje, či vglíh vmerjé, živé“ itd.

Što vüpa tó praviti, ka so tó ne istinske reči z vúst onoga Jezúša, kí je zavolo pravice gotov bio trpeti moke smrti na križi? Kí za pravico merjé, bi nepravico včio i gučo? Samo blóдне pámeti i pokvarjene dúše lúdjé míslíjo, ka je tó mogóče.

Ki nešče vórvati vüzemskomi radostnomi glási, tisti je sam sebe obsôdo. Ár té bogábojéči se radúje vüzemskomi glási. Radúje se tomí, ka se njemi živlénje ne skonča z smrtjöv; ka ednók se pá sréča z líblénimi svojimi tam vu vókvivóčnosti; veseli se, ka ednók zadobí viditi Očo nebeskoga i spoznati diko Njegovo.

Ti razvüzdanoga življenja, húdi src lúdjé se pa zbojijo, gda čújejo zmágajôčega žitka vüzemski glás. Zbojijo se, ár znájo, ka ednók težko bodo odgovárjali od svojega šafarstva. Zató pa ti húdi -- da potroštajo svojo nemérno dúšnovést — právijo: Nega živlénja po smrti, ne de trbèlo račun dati od življenja. Tó je rávno tákše, či bi štoj pred vlak stópo, zakrio bi si oči i pravo bi: jaz ne vidím vlaka, zató ga nega za mène i tak me nemre povoziti.

Jaj onomi, ki se z tem tróšta: Nega goristanenja! Težki bude njegov boj na smrtnoj posteli. Ár či prvle në, te njemi na pamet pride, te de njemi ságajôča dvojnost v vüha kričala: Kapa či jeste? Gda že drúgo nikaj ne de čüo, té strašen glás de njemi itak v vüha donio: Kapa či jeste? I kak bi rad te vse

vidivši drúgi nevolu, njim pomágam, k-tomi ponízno znášanje i dela líbéznost. „Spuni se ti!“ — Odgovori ftiček.

Ftička so pústili, šteri je vesélo leto v-ložič i léhno je pred očmi njihovimi. Oni pa napunjeni z-vüpaznostjov, z-fúčkávajôč dale potújejo.

Komaj na ništèrni meter idejo, te prvi v-ednom grmè zaglédne edno ročko, tá stôpi i puna je štrihoma z-tim nájbógšim vinom. Kóšta je i ponúdi prijáteloma. Vsi so pili i li je puna ostála. Zdá je jo k-sebi vzéo govoreči: „Jas sam naišao svojo srečo!“ — Ka sem želo, sem doségno! Dale idôč, te drúgi v šanci zaglédne edno napunjeno mošnje, gori jo vzévši se ogvúša, ká je z-pénezi nabita. V žebko si jo dene i zadovolno ercé: „Sreča me je poiskala, zdá bom že léhko živo.“

Potom so razíšli i vsáki je po svojoj vóli živo. Te prvi je nóč i dén pio dobro vino.

Vsigdár je pijen bio, v šancaj je spao. Dobre prijátele je naišao povóli, ki so žnjim vréd pl-jačili i vu oblosúnosti živeli. Več lét je tó tak teklo. Alkohol ga je v-téli, v dúši na nikoj spravo. Obráz se njemi je preméno, oči nadúle, nôs, kak rak rdéči grátao, rěč zadržávala. Roké, nogé njemi je reuma, protin oslabo, dřevéne so njemi grátale, tak da je po klankaj, pükľavo komaj lazo. Vno njemi je že túdi në dobro spadnolo. Kašľao je, krv plúvao i na nesrečo ednók se poteknovši, je tak spadno, ka je ročko potro i več je në bilô dobrega vina. — Prijátelje, pivski bratje, ki so ga v dobri létaj okóli obvezéli so ga ostavili, več je në bilô vina, so në málali za njega. — Od vsé ostávleni, ka naj činí? — Eden čas se je kak nevolák po svéti esi i tá kláto, dokeč se je nazá vu svoj kraj në prikláto. Zvôn vési je pôleg vélke cesté edno gojndno v-šanci mrtev náideni. Kak kódiš je na veškóm stroški pokopani.

popravo, ka je pregrěšo v svojem žívlěnji! Ali že prekesno bode. Te si zmisli, kak náčiše, bole pobožno, smilenosti, lúběznosti puno bi bilo njegovo življenje, či bi vörvo v goristanenji, v vökivöčnom žitki!

Istina, ka nemremo vörvanje v vökivečnom žitki tak posvedočiti, kak pa tó, ka je dvakrat dvá štíri. Ali rávno tak té nevörvani nemre posvedočiti, ka nega ednoga nôvoga, vökivečnoga življenje prěk groba. Mi vörjemo, ka jeste, on verje, ka nega. Vörvanje je edno i vörvanje je drúgo. Ali štero vörvanje je več vrědno. Tisto, kí člověka od práha, blata ete zemlé, od grěha, gnüsnosti etoga žívlěnja pröti nébi zdigne, na lúběznost, smilenost, na trěznost i čistóčo živlěnja vči i dá dobro srcé i méрно dŮšno věst — ali je pa mogöče ono vörvanje več vrědno, štero člověka ednákoga drži k črvi, zvirinam, k trávi, kak da bi brezi dŮše būo i prěšo bi navöke, samo práh i blato bi postano po smrti, kak drúga stvorjenja? Či je ta zádnja večvrědna, te živimo, kak zvirína i mí, te naj, kí láda, vmárja te slaběše, ár té lúbězen do bližnjega, smilenost, dobrotivnost, krotkost, poštenjé, vse tó so prázne reči za nás, kak so i prázne, zobstonske reči pred tigrišom, ali pred vúkom.

Štero vörvanje je več vrědno? Ono, štero te z člověka za Božega siná včini, ali pa ono, štero te z člověka za živázen včini?

Štero vörvanje je tvoje? Kak poslŮhšáš vŮzemski glás? Z radostjov, ali z bojznostjov?

Te drúgi mladězec, v obilnosti pěnez bodöči, je tŮdi oblosŮno živo. Pitvini je na porob spadno. Vu hŮdom tŮvárištvi se je vrtio, hotlivi, gnüsni žitek je pelao. PraznŮvao je, cěle noči vu oštarijaj, kavárnaj med kártanjem trošo tá, gde se je slepármí, kí so ga norili njevkaö, bio, tak da je k-koncovi bole k-němoj stvári, kak k-človeki bio spodoben. Kak tŮhince so ga po šupi odegnali domö vu rodjenjá mesto, gde se je od hiže do hiže, kak kódiš hráno, dokeč je njegova pokvarjena dŮša në vö odišla žnjega nevolnoga i od lŮdi zavrženoga, mantre punoga tēla. Od vsě zavrženi je na občine stroški, v cote zagrneni pohránjeni.

Te trétji mladězec, kak je ostavo svojiva pajdáša, je zdá že sam dale potŮvao, pobožen bogábojěči žitek je živo. Med tŮhinci bodöči je hitro, kak hasnoviti, dober člověk spoznan. Dobroga srdcá, ponizen člověk je bio, kí je

Pašči se, dokeč je në kesno, tak živetí, ka boš ga z radostjov lahko poslŮhšao! Ne boj nevörvani, nego prerazmi vŮzemsko nazvešćávanje: Kristuš je goristano z groba, živé i kralŮje na vöke! I kak po zími z rözicami pun pomlád príde, tak nastáne ednök nôvo življenje v grabaj na Rěč Gospodnovo, štera de se čŮla, kak alarmske tromböte glás i te z angelskim šeregom, v popolnoj díki svojoj príde velki Krao življenja, Jezuš södít žíve i mrtve.

JUVENTUS.

Na grabáj se gene zemla.

Na grabáj s . gene zemla,
DŮša, tí nej bíla večna?
Preživetí njé práh?
Popovjé, cvejt, žené drevje,
Kmica srdce nepokrije,
Neokmiči ga mrák!

Ví lŮblěne, verne dŮše,
Dokonca se bojŮjete,
Dúgi, teški je vaš boj!
V-blagosloví odhájate,
V-blagosloví počívate,
Spíte sladtek sen svoj;

Svejtíte, kak svekle zvězde,
NavdŮšeni apoštolje,
Ví martirje srdčni.

vsákomi gotov bio slŮžiti. Vsigdár je rano stano i šö z-dömi svoje posle spunjávat i kesno domö pridöč je z molítvov šö na počínek. Delaven, skrben, dober člověk bodöči je uprav blázeni pöstao i gori najšao svojo srečo. Vu poštenom, trěznom žívlěnji je lépo starost zadöbo. K koncovi ga je döma želnost obsēla, domö vu rodjenjá mesto je želo pridti. Z-teškím tálom je ostavo svoje verne prijátele, med šterimi je živo, z-žalostjov je vzéö od njí sloböd i oni od njega tŮdi. Ednök se je samo domö postavö, gde so ga že samo njegovi ništerni vrstnici, kej račun je že máli bio, spoznali i spominali se žnjega, ka je on te eden z-oni trě mladěncov, kí so pred večími desetínami šli po světi srečo iskat i z-šteri sta se že dvá, kak kódiša pritepla domö.

Kak přemočen člověk si je edno hižo kŮpo, familie je në meo, kak stári junák je živo i cěloj věsí vu vėkšem ménšem táli, náimre siro-

Vaš práh po vetri raznešen,
Dúš vaši goréči plamén
Je nej pogašeni.

Vi, ki za vsé slobodščino
Trpíte za domovino
I vmerjéte za njô ;
Vi, kim piramise zdigno,
Národ spómenek zahválno, —
Dika, čést vam naj bô ;

Vi, kak velki svetli stebri,
V-kmici svétite, kak törmi
Tim potüvajočim,
Z-vami pride néba k zemli
I prinesé posvét svekli
Vu kmici blodéčim.

Med vsémi ti najprednejši,
Jedinorodjen sin Boži
Pozdrávlaš dén ete,
Odkoga dnes svéta mésta
Obládnosti pesem spéva :
Kristuš z groba ide.

Oh hodte, hodte vsi napré,
Vere móč naj bode pri vsé,
Ki vu njem verjejo,
Razvedri se dvojnost, žalost,
Na žitek pride mrtelnost,
Grobi se gor' odpréjo.

SÁNTHA KÁROLY.

mákom na pomôč bio. Z-malim se je zadovoló, ali tém več je trošo na zmáganje siromákov, na podpéranje dobri nástav: šól, sirotinščice i na církevne cíle. Vsi so ga poštvávali, za veškoga ritara i gmajnskoga kurátora odébrali, štero pozvánje je do smrti verno spunjávalo. Vöpreminôčega je cëla občina z-žalüvanjem sprevedila na vekivečen počinek. Cëlo svojo veliko vrédnost je na dobre, milosti cíle porôčo. Svoj sprévod je kak najprostëšega zravnao včiniti. Prepovedao si je grobni spómenek pozdignoti. Vu žitki je svetske márne dike i précimbe né iskao, tém ménje je vu smrti né držao tákše za potrebno. Lépi, nesprhlivi spómenki so glásili i včínili imé njegovo za nepozábleno: one nástave, štere je tak obilno obdarüvao. Spómenek njegov vu zahválni srdcáj prebiválcov od pokolënja do pokolënja gori stoji i stao bode.

Zdá pa poštvívani čtitelje, vsáki z-vás si osódi, med oními trémi mladénci, ki so zadóbili, ka so želeli, šteri je naišao z-istinom gori svojo srečo i šteri si jo je na dobro znao obrnôti?

Te prvi, te drügi, ali pa te trétji i ka za návučnosti je mogóče za sébe vzéti z té pripovësti?

Presbiter vu tívárištva žitki.

Z vsega toga, ka smo do etiga mao napré dáti, se vidi, ka církevni napréhodéči pozvánja deio ne slíhši samo med gyüléša dvoráne štiri stené, nego verno svedóštva djánje má bidti na církevnoга žitka prestrannom pôti i vu familliji túdi. Z-cëloga žitka njegovoga svedóštva djánja pa shája i tó, ka se evang. presbiter vu tívárištvi rázločne stáve i deia lüdi túdi nesmi spojábíti z svoje materé církvi dúžnost. Vere i düšnevësti réči nesmi zamúcati, od Kristuša svedóštva djánja nesmi zamüditi, náimre v-tákšem hípi, gda našo evang. vero, svéto m. církev nevarnost doseguje i na réči zdignenje ga ednáko gori pozávajo. Takšega hípa je müčanje telko, kak zatajenje vere.

Što vu církevnoj čésti né zvönëšnje kinčnost, nego pozvánja dúžnost spunjávanje vidi, on vu očivesnom žitki, vu tívárištvi, v medsebnom živlënji, za drüge vere prijátelov stáve volo nemre zatajiti tó, od šteroga je, kak verebratov zavüpnosti lastnik pred gmajnov oblübo djao doli. Vera je né samo posebno dugovánje. — Ona je z-ednim najfontošnéše občínsko dugovánje.

„Ona naj vsigdár na vági stoji pred nami!“ — Né smo záto z-prisegov, z-posvetšenov vernostjov oblübili církevni poslov spunjávanje, ka bi se med rázločne stáve tívárištvom spojábili i vöodkapčili z činënji naši, ali pa, kak — tak ni tople, — ni mrzle vere zastópniki bojdimó, za štero nás v-prvoj vrsti z nasprotnoga tábora bodóči zavržejo i osódijo . . . Vardévajmo sami sebë . . . Jeli Lutherov karakter, te stáre, krepke církevne zavëdnosti lastnost nosimo na sebi, ali pa né? Jeli svedóčijo od toga vu žitki našem od naši pravíc neodstopljenje tak vu guči, kak vu činënji našem? Jeli se naše svedóštva djánje za zadosta stálno, krepko, na navküpdržánje zadostno náide pri verebrataj vu vezdášnjem, z gševtanjem napunjenom svéti, gda ti mláčni né samo materiálne, nego i morálne vrédnosti z-nepremišlenov nespametnostjov i lehkašijov vu trátvo pústšajo? . . . Eto pôť namënimó tálnó napré prinášati vsa ona, štera se kak sramotna znamenja, kážejo i stojijo na naši düš nezmerno bolezen. Nesmimo pa pozábíti, ka vse, štera se od „lütaránske nestálnosti“ od vugibkosti, od ni mrzle, ni tople verevrélosti i od k-tém prispodobni, ali z-šále, ali z-špotárjenja gučijo, — se vsa trdno protivijo z-Luthera

dúhom i zevsém, štera so toga velikoga reformátora lastnosti bilá i vu njegovom karakteri, kak môč, batrivnost, stálnost, negenjenost, od Bogá bojznost! z-nikše féle zmožnosti bojznostjov nepogojno, spoznanja pravic se držéči, od njé nê odstópití, ednáko, odkrito, vso dvojnost vó zapréto govorenje, vu verskom dugovánji pôleg dúšnevěsti vó držánje, tak vu rěči, kak vu djánji v-vkúpglasnom zmožnom svedóství stojijo pred nami. — Nê je zadosta na té samo kázati, ka poprèk, kak možtvo, karakter, osobnost imenújemo i koga različújemo tó se more pôleg mogóčnosti vu tívárištvi, vu žitki kázati. Brezi toga se na evang. zavědnost, na prvěše példě zezávati je nika več nê, kak pústni guč, prázna dika, z-šterim zaman kričimo vu nébe zrák. — Z-samo gladkoga i okrógloga kamna je nemogóče zidati, rávno tak brezi evang. lastnost bodóčim žitkom Kristusovoga králestva, krstšanske sv. materé cěrkvi nepostávimo gori, ni njé prišestnosti neogvúšamo. — Brezi znotrěšnje navdúševnosti, z-poménkanim karakterom si nemoremo z-poštenjom vózvěti svojega tála z cimpranja evang. sv. materé cěrkvi.

Vu vezdášnjem plačnom hípi, po svetovne bojne i krvi prelěvanja žalostnom vděrjanji gleděči med rázložni vadlívánj na naše svéte materé cěrkvi teškóče, je naša prva dúžnost potrditi naši vernikov evang. cěrkveno zavědnost i verevrělost. Brezi té vu očivesnom živlěnji nemremo gori zdignoti z krepkov vúpaznostjov evangelioma zástavo. Slobodno se zezávamo na preminóča vrěmena, od šteri díke historija svedoči, mámo pozvánje, z-šteroga spunenjem lehko svedočímo, kak velki kíč jeste vu naše svéte materé cěrkvi na države goridržánja moči tуди. Kak smo krepki stebri bili vu prvěsoj domovini, tak tуди vu vezdášnoj z-svedóštva djánjem mámo posvedočiti, ka je vu protestántizmusi velika môč pri konsolidácii države. Z-vkúp držánjem, z-zevčenostjov, domovine lúběznostjov, vu vėstveni dugovánjaj bodóčnosti je naša evang. cěkev nikak nê pozadnjěša od ti ovi drúgi.

Svetovne historije vezdášnji varděvanja hipov zahtěvanja nas vse na verno svedóštva djánje pozávajo. — Prezbitěrije, cěrkveni naprěhoděči bojdite vsi verni vu svedóštva djánji. Vu vezdášnjem vrěmemi je čěst, slúžba goraldúvanje samoga sebé. Domovine podkápajóči môč se li tak potere, či se domovine te nájbógšě moči zdrúžijo, na dela prestor stópijo i z-med-

sebnov možjov odvrnějo húdóbo i dájo prěk nájdřagšě kíčě prišestnoma pokolěnji. Velika dela nê samo čakajmo, nego tуди delajmo i nji prišestjé naprě pripřávajmo. Vu tívárištvi, vu žitki, vu domovini, vu cěrkveni ópravica; se naj kážejo naprěhoděči pozvánja vernosti, možtvo, karakter, da se spunijo toga apostola opominajóče rěči: „Verostújte, stojte vu veri, možjé bojdte i močni bojdte.“ (I Kor. 16, 13)

Opomínanje!

Na znánje nam je prišlo, ka vu ništerni naši gmajnaj amerikanski baptistje i rázložni sektáriušje „žeti“ začínjajo. V-nočěšnjem, v-kmice vrěmeni, gda tí pobožni lúdję počívati májo šegó, glásijo, razšúrjavajo svoj návuk. Z-zvöněšnjimi ceremuniama ga zafričavši, na gjelino vábijo i nagiblejo lehko verce. Vragé zmetávajo z-grěšnikov, ščístijo te nečiste, svéte rědijo te húde, grěšne, pogúblěne, slabe i nestálne dúše (?). Zburjavo, spáko nětijo, nesložnosti semen sėjajo med pokorno i mirovno živočimi prebiválci.

Zulukafferje, hottentoti i drúgi poganski národje vu dúhovnoj kmici živějo. Med tákšě iditi i zvellčanja pót njim kázati i nazvestšávati: bi uprav práva, dúhovna batrivnost bila! Ali naš Biblio poznajóči národ blódití, na njem živlěčítí, — med njim skrivno ribičívati, je nê virtuš. Tak činí tуди na zdravom drevji bodóče nehasnovito košje, štero njega oživávajóčo vlago céca.

Dobro známo, ka i vu biblinski maticěrkvaj tуди jestejo lehko verci. Med trdi lútaránov pohodnikmi se tуди nájdejo méhki, vugibkoga hrbta nasledníci. Na tákšě doli vdariti i z-grablivosti žnji sebi porobe vnašati je rávno nê díka! Od toga bi bole kršćansko delo bíló njé k-Kristuši pripelati, na cěrkev hodbo je pobúdjavati, štero bi uprav Bógi prijětno delo bíló. Ali samo li záto, naj sebé med dúhovnike prítiskáva, naj se od lúdi za dúhovnoga pastéra zové i drží, či se je toga pozvánja bár nigdár nê včio, na tó čěst se poosobiti nê trúdio, (ár samo rokodelavec, ali obrtnik, zidár, bodóči, štero je bár tуди poštvánja vrědno, hasnovito, potrěbno pozvánje): je človeče márne díke zgánjanje i Bógi neprijětno delo.

Vsi lútaranski verniki vzemite na znánje: ka spravičanje, zvellčanje z Bože milošče dobi-mo po veri vu Jezuš Kristuši. (Galatancom 2, 16.)

„Nega v drúgom nikom zveličanja, ár niti je né dáno imé drúgo pod nébov med lúdmí, vu kom se je nám potrébno zveličati.“ (Apošt. Dj. 4, 12)

Nega med nami svétoga, popolnoga ni ednoga, vsi smo gréšnici.

Nájevékši gréšnik je pa, ki od sébe verje i drži, ka je žnjega vóvrženi vrág, tó je tó gréh i ka je on že svéti, i Boží dűh ga je obseo, prottomi náš žitek nepretrgnjena pokóra mora bidti.

Nepodajmo se záto níkšemi pozávánji k-sektášnjemi vkűp prihájaji. — Zapelivci so oni! — Nezbivanje sėjajóči vrág je búdi, nadígáva i vodi. — Či bár stókrát pogrozijo vu vó-dó svoje naslednike, dónok si nezaperéjo doli svoji gréhov vu močvari, znóva je gori prineséjo z-sebom, zružnijo sami sébé, zgrdijo i sramoto prinášajo na svoje očáke, ki so i med teškím pregánjanjem, kak tr'a pečina, verni ostali k-Kristušovomi evangeliomi.

Mámo mi svoje Bože híže, štere so nam očáci dáli pozdignoti, — poštűjmo tē nastave. Té poiščimo gori i prihájajmo vu njé i né vu kmíce vréméní, po skrivní potáj razbojnikov jame. — Mámo dűhovne pastére, ki kak na svoje pozvánje módro vó vučeni znanci, vučenjáci, bole razmijo biblinske pravice razlagati, kak nešólárivani, vu neznanosti živóči sektáški agitátorje. Nepozábimo gosp. Kristuša opominajóči rěči, ka nastánejo krivi prorocje, ki do dávali znamenja na zapelávanje i pravili: eti je Kristuš, tam je Kristuš i mreže bodo metali vó na lovljené ti blodéči lehkoercov. (Mark 13, 21-23.)

Naša dűhovna mila mati: Evangeličanska svéta mati cérkev z-kuznatimi očámi prosí, opomina vse nás: lűblěni moji slńovje, dráge moje čeri, neverno me neodvrzte! Ár nenihá Bóg brezi kaštige onoga, ki njegovo štrto zapoved prelomi.

Ogvűšani evangeličanski krstšenik nenihá tá svojega správišča, nezvodijo ga níkše pisane, oblejáne, po rázložni jezíkaj zunéče rěči.

(Z-bačkajski „Magvető“ časopisa.)

„Ovo ágnec boží.“

„Idite i prineste z-sebom ágneca, zarezte ga na pascho i vzemte edno prgiščo izopa, namočte ga v njegovo krv i namažte prag i obá petnika z onov krvjov.“ (II. Mozeš 12. v. 21 - 22)

Tó je biló ešče za stáre cárske Rusije.

Eden soldák je pripovedávo sledéče: Eden rus, ki je tůdi vu bojno rukivati mogo, je nej najšo méra od vnógoga dugá, šteroga je napravo. Natelko se je zadűžo, ka je več méo dugá kak vrednosti. Veika šuma penez je biló tó i da je níkak né mogo pláčati, je že v cáglost spadno. Ednók je vse vkűper zračuno, kelko je bio dűžen i na papér, na šterom je te dűg vkűpzačuno, odspodi pod šumov je napiso: „Što bode tó vse pláčo?“ Te papér je na stóli pozábo i je šó oprávlat svoje zapovedi.

Rusoski cár, ki je rávno vu onom vréméní skrivno pregledávo réd i čistóčo po kasárnaj, pride vu. eto hížo i vidi te papér na stóli, ga vzeme i čté. Gda je rávno vu dobroj vóli bio, vzeme pero i napiše pod to pitanje: „Nikolaj.“

Né je bio tó eden čűden odgovor na tó dresélno pitanje? Gda je te voják nazáj prišo i vido, ka se je zgódilo, je né šteo svojim očám vervati. „Što bode tó vse pláčo?“ je biló to cáglo pitanje. „Nikolaj“ bio je veselí odgovor. Tak zadobimo mi tůdi na naše cáglo pitanje:

„Što poravna moje vnóge gréhe?“ nebeski odgovor: „Jezuš.“ On napiše svoje imé pod šumov našega dugá. On zmore tó, ár On je ágnec Boží, ki je naše gréhe na sébe vzeo: i zdá je samo od toga odvisno za vsakšega pojedínoga naj njegoví gréhi po veri, vú Jezuši i njegovoj krvi se dolzbríšejo.

Drági čítitel, kak stojíš ti vu etom poglédí? Si že vzéo ono krv, po šteroj se vsega tvojga dugá lahko rešíš? Oh ti bi lahko z tvoje Biblije že vóprečto, kelko zmore Jezuša krv. Čti samo Pavel apoštola k Žídovom posláni list! Glédaj, kak vu Stárom Zákoní krv pascha svétká nadomesti za tébe vu Nówom Zákoní krv Jezuša. Vu onom vréméní je Mozeš pravo izraelcom: „Zarezte ga na pascho i vzemte edno prgiščo izopa, namočte ga v krv i namažte žnjóv prag i obá petnika.“ Za židove je tó preveč vážno bilo, ka so si dveri z krvjov namazali. Tó je za celo famillijo šlo. Egipcáni so né znali, ka tó znamenűje i so se špotáрили. I dónok, kak čűdno se je skázala móč krvi. Vu híšaj egipcánov, gde se je tá krv né najšla, je smrt držála svojo nesmileno žétvo. Žídovom je pa tá krv prinesla:

- 1.) Oslobodjenje z robstva.
- 2.) Žitek tam, gde je pomor i smrt hodlla.
- 3.) Móč za pót vu Kanaán.

Vu tom trójem vidimo tó tůdi, ka nam Jezuša krv prinesé. Zaistino, dá nam oslobodjenje

od gréha robstva, žitek vekivečen, i moč vu vandranji prôti nebeskomi Kanaáni.

Čtítel, ti se lahko odslobodiš od robstva i vóze greha. Lehko si sloboden. Vzemi samo Jezusa krv za sébe. Tvoj ágneč je za tébe vmorjen! Rávno záto je mrô Zveličítel, naj vu v njega dánom vüpanji i veri od greha lahko slobôd vzemeš.

„Krv Kristuša Jezusa nás očisti od vsakšega gréha.“ (I. Ján. 1. v 7.) I z tem je žitek za tébe, vekivečen žitek i môč na vandranja pôti vu nebeski Kanaán.

Oh kakše blájženstvo, kakša dika se odpré za one, ki z celim srcem i dühom verjejo vu Jezusa krvi!
SILVANUS.

Jugoslávská evang. občínska církev.

Obisk našega püšpeka v Berlíni.

Nájvišji tanáč naše orsačke církví je skončao pred ednim letom, ka naj se nájde prijátel'sko vküpdelanje na církevnom i teologičnom prestori med našov církvov i med evangeličanskov církvov v Nemčiji. — Pôleg toga skončanja so bili náš orsački püšpek Dr. Popp od 18—22. februára v Berlíni, gde so z držávnim püšpekóm Nemčije, Müllerom tákši priátelski závezek sklenoli. — Ob toj prilíki so se spomínali držávni püšpek Müller na stáre zvéze, štere jesto zdávni hipov med jugoslovanskimi evangeličáni i med materno zemlo reformácie, zahváljujoči z toplimi rečami Njeg. Vel. králi Aleksandri za pomoč, štero je skázao evangeličanskóy církví v Jugosláviji. — Po tom vküpdelanji bode na vse stráni sploh gvüšno skaznúvala naša jugoslovanska evangeličanska církev krepko morálno i materiálno naprepomáganje. — Držávni püšpek so nastavili pri nemškoj evangeličanskóy církví cerkveni urad za zvněšnja dugovánja, šteroga cio bode, da goridrži voske zvéze nemške evangeličanske církvé z vsými evangeličáni vu zvněšnji orságap. Za vodjo toga urada imenováni so Dr. Heckel Theodor püšpek, ki so v 40 leti svoje starosti i z leženjá edne bajorske dühovniške familije.

Náš püšpek so ob toj prilíki obiskali nê samo držávno püšpeka, nego predvsem tüdi jugoslávskoga poslaníka v Berlíni, ministra Bolgdžíc-a. Nadale so obiskali nemškoga zvněšnjega ministra Baruna v. Neurath-a i ministra

Dr. Stiewe. Nazádnje so sprejéti bili od držávno püšpeka kanclera Hitler Adolfa.

Ob toj prilíki so náš püšpek eden dugši artikuluš tüdi napisali, šteroga so prinesle berlínske církevne novine. Vu tom artikuluši z globokimi tégmí spoznávalo našo orsačko církev. Naglášajo tisto veliko prerazuměnje, štero je naša církev od samoga vladára, Nj. Vel. kralá skoznúvala. Vém 1930. leta vödáni Protestant'ski zákon, kak protestantom dáni králevski dár mámo glédati. — Preveč lepô se spomenéjo vu svojem artikuluši od vernosti prekmurski evangeličánov, ki so od Lutherovoga hipa nevklenjeni ostanoli vu svojoj veri. Pripoznanje i toga javlenjé pred licom svetovno püšpeka nas napúni z radostjov i smo za tó dostojno lahko zahválni našemi neobtrüdjennomí, agilnomí püšpeki.

Med potüvanjem so meli Dr. Popp püšpek razprávanja tüdi z vodstvom Gustav Adolf-Drüštva v Leipzigi i tó predvsem z Dr. Geisslerom i Dr. Kubitzom, kakda bi se naj podpérala naša diasporálna církev od toga najvékšega evang. církevno pómožnoga drüštva svéta.

Po svojem domópovrněnji z Nemčije so šli náš püšpek v Beograd, naj tamošnjim merodájnim mestam naznanenje dájo od svojega zdržávanja v Nemčiji. Sprejéti so bili od zvněšnjega ministra Jevtića, od prosvetno püšpeka Šumenkovića i od zastopnika právdenskoga (kultus) ministra, sektionšefa Petrovića. Njihovo naznanenje se je povsod dobrovoljno na znánje vzelo.

Dr. Popp püšpek vu audijenci pri Nj. Vel. králi.

V pétek, márcá 2-ga večér, ob pô šestoj vóri so sprejéti bili od Nj. Vel. kralá náš orsački püšpek Dr. Popp Filip vu grádi Dedinje. Náš püšpek so naznanjali Njegovomi Veličanství od delanja i stáve naše orsačke církví v Jugosláviji i nadale od svojega zdržávanja v Nemčiji. Potóm so Dr. Popp püšpek prékdáli Njegovomi Veličanství králi edno vu ledri pripravleno, z pozlačenimi obrezkmi osnaženo zbirko naši církevni zákonov, pa tüdi eden rávnotak zvezani eksemplar knige, štero je napisao Dr. jur. Hercog Henrik obri ustáva naše orsačke církví, vö jo je pa dao Leipzigski juristični fakultet. Obedvé knigi sta bilé z poročnimí rečmi preskrbleními. — Nj. Vel. král je kázao živo interesiranje za delovanje církví naše i se je ljubezno pogovárjao z püšpekóm.

Rázločni máli glási.

Radosti glás. „Pride vóra, vu šteroj vsi, ki so vu grobáj, čüli bodo glás njegov. I vö bodo šli, ki so dobra činili, na žitka gori stannenjé, ki so pa hüda činili, na sódbe gori stannenjé.“ (Jan. 5, 28 - 29.)

Düševnoga Lista vsem čitelom, vküpdelajočim ino širitelom vesèle i blážene vüzemake svétke želé — *Redttelstvo.*

Evg. gmána v Sarajevoji je dobila za dár od Gustav Adolfa Drüštva v Leipzigi edem zvon 620 kg zméče.

Evang. Žensko Drüštvo v Zagrebi je v pretečenom leti tüdi blagosloveno delovánje spunjávalo. Srmáke je podpéralo z oblekov i hránov; držanje diakonisse je zagvüšávalo i njö vu delanji podpéralo. Na materinski dén i na Božič je lépi ósvetek držalo. Notrijemánja je mélo 16.000 D, vödávánja 20.000 D; létna članarina je 50 Din.

Puconska fara je márc. 15 ga méla svoj létni réden obračunski i proračunski gjüléš, od šteroga v prišestnoj numeri dámo prestrano poročilo.

Zagrebška evang. gmajna na I. nedelo po vüzmi, apr. 8-ga bode svetila 50 létni jubileum posvetšenja cèrkvi svoje.

Postna predávánja. V Puconskoj cèrkvi od postne prve nedele do Velkoge pětka vsáki hip zvön predge postno predávánje májo dühovnik od ete téme: Ženske postáve z trplénja hištorije Jezušove.

Nemčija. Nepobožnost vedno bole pomenkáva i takše versko gibanje i nazájvráčanje k Kristuší se dá skoznüvati na vse stráni, ka je evangeličanskoga človeka srcé puno veseloga čakánja. Próti tomi je slabo rožjé láž, ogrizávánje i slépa rabuka, štero prinášajo svétovni listi ultramontanismusa (pápinstva) i marksismusa.

Sekte (ločinke) v Severnoj Ameriki. V Severnoj Ameriki, celö v Illinois držávi dosta sekt jeste. Vnöge vsepoprök niti 1000 naslednikov nemajo. Ali lüdjé so dnesdén nemirovni i skáčejo esi-tá. Pazmo záto tüdi mí na med nami drkajoče brate, ki dostakrát z falinčnimi mozgámi i fantázijami pobèrajo zblodjene ovčice z črède Gospodnove.

400 létna je nemška biblia. Letos bode 400 oblétnica toga, ka je Dr. Luther Márton na nemški jeziku doliobrnjeno cèlo biblijo vödao.

Francuško. Ta mála francoska evangeličanska cèrkev vedno več znamenj dáva svoje vere vernosti i žitka völi. Rochrich, pariški ev. dühovnik je në dávno doliobrnno na francuski jezik Augsburgsko Verevadlúvanje i Šmalkaldenske vereartikuluše.

Špánija. Madridska evangeličanska cèrkev je zdá svetila 25 létni jubileum posvetšenja cèrkvi svoje.

Anglija. Anglěški Protestantiski Istine Závezek po cèloj Angliji filmsko predávánje drž od biblije, od reformácije i od žitka Luther Mártona.

Amerika. Pred etim ništerni lét se je opazo v New Yorki eden Cosimo Dell' Osso iména grozni lamp talijanski komuništa. Oblásti so dosta nevol mele žnjim. Sledi se je po čüdnj pöti povrno, zvršo je theologijo i zdá je v New Yorki edne talijanske evangeličanske cèrkvi blagoslovenoga dela dühovnik.

Indija. Zádnja numera evangeličanskoga lista v Indiji konštátéra, ka v Indiji 6,297,000 krstšenikov jeste i se njihov račun vesélo povekšáva.

Biblia burskim slépm. Növoga vödánja biblia se pripravla za Afriko. Po burskom jeziku za slépe se pripravla növa biblia. K zgotovenlji njénomi je devét lét potrebno, z 38 zvézkov bode stála.

Vu saskoj orsačkoj cèrkvi (Nemčija) vsi cerkveni slüžbenici pöleg najnověšega skončanja samo do 65 lét starosti svoje smejo slüžbe nositi.

Náloga z darilom mladini. Vd. gospá Van Lean-ova v Ameriki je na spomin možá svojega za napremogánja volo prerazmetoga dühá med mladinov i mednárodne prijátelske razmere edno fundácijo položila. Poleg cila té fundácije se mora náloga razpisati, štere téma je: „Kristuš i svét preprimajöče prijátelske vküpeprkapčeností.“ Nálogo lahko naprávi takša v Europi prebivajöča mladina (pojbe i dekle), štera se je med 1914. apr. 30. i 1920 maj. 1. narodila. Náloga, štera je štampano ešče nindri në bila vödána, 1000—2000 reči mora zdržávati — i do 1934 apr. 30 ga se more poslati na ete adres:

Ökonomischer Rat für Praktisches
Christentum Weltbund für
Freundschaftsarbeit Der Kirchen
Jugendkommission
2. rue de Montchoisy, Gené.

Rokopis mora meti zebrenko, imé se pa z točnim adresom navkŰp v zapreto kuverto mora djásti, na štero se túdi ista zebrenka má napisati. Dári: I 300 dol., II. 200 dol., III. 100 dol., IV. 50 dol; 25 dárov á 10 dol., 41 dárov á 5 dolárov, 100 diplom; skŰpno tak 170 nájemov. Imé gvinajoči 1934 septembra, ob priliki gjŰleša národne zvéze objavijo. Od náshaja vsaki bude obveščen, tisti túdi, šteri so nê dôbili nájema. Náloga se po šteromštêč jeziki lahko piše.

Samovolni dári na goridržanje DŰševnoga Lista: Cipott Jánoš Polana hšt. 26. i Pérték Jožef Polana, KŰhár Matjáš (Lukač) Puconci, Vrečič Viktor Vaneča 5 - 5 D, Oček Károl Maribor, Banfi Jožef kur. Moščanci 10 10, Kisilak M hal Brezovci 2 Din. — Radi bi nadaljávali! Srđna hvála!

Pošta. Emri Mária Baltimore. Pismo i pêneze zahválno prijéli. Vse je vrédi. Z lŰbezniým pozdrávom!

Turobni glási. Odselili so se zádni mēsec z Puconske fare vu večnost: Brgles Šarolta v Lemerji, stara 10let; Sukič Štefan v Predanovci, star 28 let; vd. Benko Kata, roj. Šipliç v Sebeborci, stara 77 let; — v Bethlehemi je náglo mrô Šipliç Lajoš Vanečki rojak, star 42 leti; vu Franciji je z silnov smrtjov mrla vd. Idiç Ana, roj. Katona na Gorici, stara 42 leti. — Naj májo sladtek grobski sēn i blážno goristanēnje!

— **Na Dijački dom dári:** Z-Sobote Kmētska posojilnica 300 din, Nemeç Jánoš veletrgovec 20 din, z Radgonje Lucu Aleksander 20 din. Obál Štefanova Nemšavci, Kuzma Lajoš Skakovci 10—10 din. — Jáko lēpa hvála za dobrovolne dáre. Posebno pa hválimo Kmētskoj posojilnici, štera se je i letos nê spozábila z nášega z teškoçami se bojŰvajôçega závoda i tak lēpi dár nam darŰvala!

Turobni glási z Gor. Slaveçke fare. Ostavili so zádni mesec té naš zemelski dôl: Potoçnjek Marija, roj. Kisilak iz Dol. Slaveç, vu 51 let starosti, Gomboc Štefan iz Veçeslavci, vu 76 let starosti i Melin Matjáš iz Gor. Lendave vu 83 leti starosti. Naj spijo slatko njihov sēn vu brŰtívi! Ti nazájostánjeni naj si poçinējo vu Božem sv. ravnání! Do pávidenja!

Zláto zdávanje v Gor. Slaveçki fari. Febr. 11 ga je bilô vu našoj cérkvi záto zdávanje. 55 lét vkŰpnoga familijskoga žívlēnja sta svetila Škodnik GjŰri, 83 lét star i nj. tŰvárišica Krénos Tréza, 73 lét stara, z Gor. Slaveç. Na to priliko je bila náša cérkev do zádneho ko-

tiçka zasēdena. Tô se pa zgôdilo túdi zavolo toga, ár je vu istoj vűri mēla zdávanje gornjega pára vnŰkica Škodnik Gizela z Hajdinjak Lajošom, sabôlom iz Dol. Slaveç. — Naš bivši cerkveni glávni skrbnik Škodnik Jánoš, sabô iz Gor. Slaveç, ki je odlikovan od Nj. Vel. kralja z redom Sv. Save 5. stopnje je túdi sin slávencov. Stáromi pári želēmo: „Na dosta lét!“ Mládomi pári pa želēmo zadovolnost i lŰbézen vu nôvom stání!

Gornje Slaveça. Na Gustáv Adolf potpornico je v 1934 leti vkŰpeprišlo vu našoj fari po občinaj: Sotina 100 D., Gor. Slaveça 79 50 D., Dol. Slaveça 43 50 D., Kuzma Matjaševci 67 D., Nuskova 52 D., Sv. Jurij-Rogaševci 78 50 D., Gor. Lendava 33 D., Veçeslavci-Pertoça 27 50 D., Serdica 26 D., Vidonci 16 D., dár šolske decé 141 75 D., offert. na Trékrálovo 41 25 D. VsevkŰper je darŰvala náša fara na G. A. drŰštvo v 1934 leti 706 Din. Hvála daritelom za milodáre. Bôg naj njim stôfarti nazáj pláça té znojom lica správlene dáre!

Dári na D. Lendavsko evang. cérkev. V Slaveçkoj gmajni: Vēs Nuskova. Ropoša Jurij, Ropoša Alojz, Kisilak Ana, Benko Vilma, Benko Ema, Kránjec Štefan, Frumen Franc, Kránjec Terezija, Kraus Franc, Makovec Franc, Récek Franc, Horvat Karol, Véber Terezija, Rogaç Marija 10—10 Din; Kraus Franc 8 D; Šárkány Jožef, KŰzmiç Lipot, Vagner Albert, Horvát Jánoš, Felkár Štefan, Koçar Jozefa, Mariç Matija, Mariç August, Rogáč Mihál, Horvát Jánoš, Horvát Terezija, Kraus Károl, Šárkány Franc 5 5 Din; Rogáč Štefan, Krenos Franc 4—4 Din. — VsevkŰper 216 Din. Pobéráč: Frumen Matija.

Vēs Serdica. Fartek Franc 50 Din; Skledar Mikloš, Kozic Franc, Bertalaníç Ivan 10—10 D; Skledar Justina, Štefaníç Marija 8—8 Din; Horvat Franc, Skledar Franc, Skledar Ludvik, Skledar Marija, Pozvék Johana, Pozvék Ema, Pozvég Jullija, Pozvég Franc, KŰzmitš Franc 5—5 Din; Železen Mihál 6 Din. VsevkŰper 147 Din. Pobéráč KŰzmitš Franc skrbnik.

Vēs Rogaševci. Žohár Alojz, KŰzmiç Franc, Makovec Ivan 10—10 Din; KŰzmiç Janez, KŰzmiç Marija, Žohar Ana, Horvat Franc, Krpiç Franc, Šajt, Janez. Rojsar Jožef, 5—5 D; Horvát Franciška, Žohár Jožef 4—4 Din; Horvát Rozina, Šajt Emilija 3—3 Din. VsevkŰper 79 Din. Pobéráč: Žohár Alojz skrbnik.

Vēs Kuzma, Matjaševci. Čurman Mikloš, Huber Franc, Jud Janez, Fartek Janez 10—10 D;

Klement Marija 8 D; Čurman Franc, Fartek Mihál, Lang Karel, Kisilák Šandor, Čurman Karel, Čurman Janez, Krpč Štefan, Žohár Jánoš, Fartek Franc 5 - 5 Din; Huber Jozefa, Fartek Franc, Jud Franc 4 - 4 Din; Kránjec Franc, Zrim Franc, Fartek August, Fartek Franc, Fartek Jožef 3 - 3 Din; Kisilák Alojz, Žohár Jožef, Kuzmič Jožef, Knaus Franc, Žohár Viljem, Žohár Herman, Jud Roza, Žohár Jožef, Fartek Štefan 2 - 2 Din; Ropoša András 2.50 Din. Vsevküper 138.50 Din. Pobéráč: Čurman Franc skrbnik.

Vés Gornja Lendava. Brgles Ludvik trg. 20 D; Hrvat Štefan mlinar 10 D; Kisilák Marija 6 D; Melin Josip, Železen Janez, Hajdinjak Géza, Fartek Marija, Zrim Matija 3 - 3 D; Kisilák Štefan, Prém Janez, Vagner Janez, Pörš Mihál, Kisilák Mihál 2 - 2 Din; Kisilák Leopold 1.25 D; Kisilák Jozefa 1 Din. Vsevküper 63.25 Din. Pobéráč Kisilák Mihál skrbnik.

Tak je v G. Slavečkovej gmajni, štera je né dávno postávila gori z velkov áldovnostjov svojo lepo nóvo cerkev, vsevküper 1.813.75 Din prišlo vküper. Z toga se vidi, ka v toj gmajni verevréli i na áldovnost gotovoga, dobroga srcá evangeličanci živéjo. Gospodin Bóg je naj z obema rokama blagos'ovi i tak oblona té dobročinitele naše. Šk.

Slovenska proteštantska kniževnost.

Dalmatin Jurija: „Predgovor k bibliji,“ z 1584 leta, v zdajšnjo pismeno slovenščino prepisó: Chráska Anton. Kniga má 84 stráni, napunjena z krátkimi i gedrnimi návukmi. Poráča se lahko za verevučitele, kak dobra pomočna kniga, pa túdi za konvertite. Vsebina ete knige nás vči: 1.) od Bogá, 2.) od svorjenjá etoga svéta, 3.) od človeka i od prirodnooga gréha, 4.) od človeka slobodne vôle, 5.) od Božega srda i kaštige za volo gréha, 6.) od postáve, 7.) od evangeluma, 8.) od predganja, 9.) od vere, 10.) od dobri děl, 11.) od pokóre, 12.) od sv. svetstva, 13.) od krščanske cêrkvi, 14.) od križa i trplénja krščanske cêrkvi, 15.) od molenjá, 16.) od právde, 17. od Gospodna, 18. od sodnoga dnéva.

Z té knjig jeste ešče edno pár eksemplárov, štera samo 4 Dináre košta. Ki bi si šteo

té knige narôčiti, naj pošle 4 Dináre v štampilnáj vu naročnom pismi naprej. Čisti dobiček se obrné za misioneranje med Slovenci.

Té knige se lahko narôčijo pri: Korošec Vekoslavi, evang. misionar Moste pri Ljubljani, Prešernova ulica 26/I.

Od lastivne materé pokvarjeni.

Vu ednoj máloj hižici edna dovica sedi. Oči so njej od joča že ves erdêče, i vu rokaj edno pismo moždži od žalosti. Oh kelkokrát njej je že z'ago, kelkokrát jo je že zapelo, — ali odpústila bi njemi ešče zdá túdi, vém je edini sin njéni. Vse je láž bila, njegova lúbézen, poštenjé, požalúvanje, vsakša rêč njegova. I vu britkosti si je tak premišlávala: „Oh zakaj morem ravno jaz tákšega skazlivca, tákšega lažlivca za siná meti?“ . . .

Pa je on edno dobro dête bio, ponizen, pobožen, bógajóči. Ali ednok sta se na železnici pelala. „Kelko je star te máli?“ jo pita te konduker, gda je kárte pregledávo. „Pét lét.“ „Né mama, šest“, erčé on zmês i jo čúduvajóč poglédne. Mati njemi je dónok šest pogáč spekla na njegov rojstni déa i šest svêč vužgala. Ona bi dónok mogla znati, kelko je star. Te konduker je odisó i mati je jáko čemerna bila na njega za „lagojega falota“ ga je zvala i bi domá gvúšno bit mogo bidti od njé, ali bit je záto dónok né bio. Od toga časa so se njemi oči odprle. Na pamet je vzéó, ka je mati lagala i on je za njóv délo. Ednok — oh kak so njemi te líca goréla, — dvakrát, vedno na gostéj. Tak je postano z človeka, ki je lago i noro, zapelávo i kradno.

Kak se je tó zgódiło?

Pokvarjeni je bio od lastivne materé láži.

Premišlávánja.

Kaj ti tó pomága, či se obri Bogá ti z modrijov štúkati zuáš, či ti pri tom fall poniznost, brezi štere nemreš pred Bógom prijéten bidti.

*

Či ti drúgoga odkrito grešiti vidiš, tak se za toga volo ne drži za bógšega, ár nevêš kak dugo ostáneš vu poštenjé.

*

Či je tvoje nakanénje bár dobro, ali ti je za Bóžo volo dónok gori dáš, naj po ednom drúgom činiš, si veče zadóbo, kak pa či bi za svojov lastnov glavóv šó.